

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: Георги Ст. Мулешков
Светослав Н. Н.

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Георги Ст. Мулешков Въззивно гражданско
дело № 20221800500153 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 66 от 04.11.2021 г. по гр. д. № 855 / 2021 г. Б.ският районен съд е признал за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 213 ал. 1 КЗ (отм.) и вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. „П. и.“ дължи на ЗК „Л.И.“ АД сумата от 1734,36 лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по щета № 2211-1261-15-413825 (за ПТП от 01.11.2015 г. на главен път Е79 в посока от Б. към яз. „Б.“), ведно с мораторната лихва от 528,02 лв. за периода от 07.10.2016 г. до 07.10.2019 г., както и законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 08.10.2019 г. до окончателното изплащане, за които вземания е била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК от 22.10.2019 г. по ч. гр. д. № 57159 / 2019 г. на Софийски районен съд.

С решението ответникът А. „П. и.“ е бил осъден да заплати на ищеца ЗК „Л.И.“ АД направените разноски по исковото и по заповедното производство.

Решението е обжалвано от ответника по делото. Изложени са

съображения за неговата неправилност (необоснованост).

С отговора по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна оспорва жалбата.

Софийският окръжен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Въззивната жалба е подадена в срок и е допустима. С нея се обжалва валидно и допустимо решение на първоинстанционен съд.

Решението на районния съд е правилно. То е постановено в съответствие с ангажираните от страните доказателства. Ето защо на основание чл.272 ГПК Софийският окръжен съд препраща към мотивите на районния съд както относно установената по делото фактическа обстановка, така и относно направените въз основа на нея правни изводи.

Отговорите на доводите, развити във въззивната жалба, се съдържат в мотивите на първоинстанционния акт. Тези доводи са били наведени още с отговора на исковата молба. Фактическите и правните съображения на районния съд са съответни на събраните по делото доказателства и на закона.

По делото се установява, че на 01.11.2015 г. свидетелят Д.Ц.И. е управлявал лек автомобил по главен път Е79 в посока Б. – яз. „Б.“, като при движението автомобилът е попаднал в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно. Така на превозното средство са били нанесени множество увреждания. Ремонтът на автомобила е бил поет от ищеца ЗК „Л.И.“ АД по силата на застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско на МПС“, сключен със собственика „П.Л.“ ЕООД. Платената от ищеца цена за ремонта възлиза на 1714,36 лв. Вещото лице по приетата автотехническа експертиза дава дори по-висока оценка на щетите по средни пазарни цени, а именно 1873,20 лв. Ликвидационните разходи на застрахователя са в размер на 20 лв. Не се спори, че пътният участък, на който е станало процесното ПТП, е част от републиканската пътна мрежа. В този случай отговорността за състоянието на пътното платно е за държавата в лицето на ответника. За застрахователя е възникнало регресно вземане за 1734,36 лв.

Ищецът има право и на мораторна лихва от поканата, получена от ответника на 26.04.2016 г. Претенцията обаче е само за период от три години преди завеждане на заявлението по чл.410 ГПК. Вземането възлиза на 528,02 лв. Ответникът дължи и законната лихва.

По делото не се установява каквото и да е съпричиняване на вредите от страна на водача на автомобила.

Без значение за отговорността на ответника е направеното от него оспорване на автотехническата експертиза, какъвто довод е въведен във въззивната жалба. Оспорването не е било обосновано по какъвто и да било е начин при разглеждането на експертизата (чл. 200, ал. 3, изр. 2 ГПК). Не е било направено и съответното искане. Нещо повече – ответникът е заявил изрично пред районния съд, че няма искане за разширена експертиза.

Изводът е, че решението на районния съд следва да бъде потвърдено, включително и в частта за разноските.

Поради неоснователност на въззивната жалба, жалбоподателят дължи на въззиваемата страна направените пред настоящата инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът служебно определя на 100 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал.1 НЗПП.

По изложените съображения и на основание чл.271, ал.1 ГПК Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 66 от 04.11.2021 г. по гр. д. № 855 / 2021 г. на Б.ския районен съд.

ОСЪЖДА А. „П. и.“ – гр. София, БУЛСТАТ *****, да заплати на ЗК „Л.И.“ АД – гр. София, ЕИК *****, разноски от **100 лв.** за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____